

Sygn. akt VII U 1391/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Emilia Poddebiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 marca 2016 r. w W.

sprawy D. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania D. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 7 sierpnia 2015 r., znak: ENP/25/(...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 31 sierpnia 2015 r. **D. Z.** złożyła za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 7 sierpnia 2015 r., znak: ENP/25/(...), mocą którego organ rentowy przyznał jej emeryturę od dnia 1 grudnia 2012 r. i jednocześnie zawiesił jej wypłatę ze względu na pozostawanie przez odwołującą w zatrudnieniu.

W uzasadnieniu odwołania D. Z. wskazała, że pierwotnie emerytura została jej przyznana na mocy decyzji z dnia 1 lipca 2009 r. Odwołująca zaznaczyła, że pomimo tego, że zgodnie z obowiązującą wówczas ustawą mogła dalej pracować i jednocześnie pobierać świadczenie emerytalne organ rentowy zawiesił jej wypłatę emerytury w dniu 1 października 2011 r. ponieważ nie zwolniła się z pracy. Postępowanie zainicjowane odwołaniem ubezpieczonej zakończyło się wyrokiem Sądu Apelacyjnego, który wyrokiem z dnia 3 grudnia 2012 r. przyznał jej prawo do emerytury od 1 października 2011 r. Organ rentowy wykonując wyrok wypłacił odwołującej zaległe świadczenie i wypłacał emeryturę, natomiast ubezpieczona kontynuowała zatrudnienie.

Ubezpieczona wskazała, że w dniu 17 grudnia 2012 r. zwróciła się do ZUS z wnioskiem o przeliczenie emerytury. Od decyzji ZUS wydanej w przedmiocie tego wniosku w dniu 11 czerwca 2013 r. ubezpieczona również się odwołała, co skutkowało uchyceniem skarżonej decyzji na mocy wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 10 kwietnia 2015 r. i przekazaniem sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania.

Ostatecznie, na podstawie odwołania, pisma procesowego odwołującej z dnia 1 grudnia 2015 r. oraz oświadczenia na rozprawie w dniu 18 lutym 2016 r., odwołująca sprecyzowała swoje stanowisko w sprawie. Odwołująca wskazała, że miała świadomość, że jej wniosek z dnia 17 grudnia 2012 roku

był wnioskiem o przyznanie emerytury, lecz jej prawdziwą intencją było wnioskowanie do organu rentowego o przeliczenie tego świadczenia, a złożenie wniosku o przyznanie emerytury było skutkiem błędu w który wprowadził ją pracownik ZUS. W ocenie odwołującej organ rentowy wydając skarżoną decyzję nie wykonał wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 10 kwietnia 2015 r., gdyż skarżona decyzja zmieniła jedynie kwotę waloryzacji, a poza tym jest identyczna w stosunku do decyzji ZUS z dnia 11 czerwca 2013 roku. Odwołująca nie zgodziła się z otrzymaną decyzją, gdyż zatrudniający ją zakład pracy odprowadza do ZUS składki na jej konto a ponadto uważa, że jej emerytura powinna być wyższa. W związku z powyższym odwołująca wniosła o zobowiązanie organu rentowego do wypłacania jej wyższego świadczenia emerytalnego od grudnia 2012 roku.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 22 września 2015 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania D. Z. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy zaznaczył, że odwołująca pobierała z Oddziału wcześniejszą emeryturę. W dniu 17 grudnia 2012 roku ubezpieczona złożyła ponowny wniosek o emeryturę, który został przez organ rentowy rozpatrzony pozytywnie w dniu 11 czerwca 2013 r.; jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę świadczenia ze względu na pozostawanie przez odwołującą w zatrudnieniu. Postępowanie odwoławcze zainicjowane odwołaniem ubezpieczonej skutkowało wydaniem przez Sąd Apelacyjny wyroku w dniu 10 kwietnia 2015 r. mocą którego uchylono decyzję Zakładu z dnia 11 czerwca 2013 r. i przekazano sprawę organowi rentowemu do ponownego rozpoznania. Wykonując wyrok Sądu Apelacyjnego organ rentowy ponownie rozpoznał wniosek odwołującej z dnia 17 grudnia 2012 roku i wydał skarżoną decyzję, mocą której przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury i ponownie zawiesił jej wypłatę ze względu na pozostawanie przez ubezpieczoną w zatrudnieniu.

Organ rentowy powołując się na przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w szczególności art. 24, art. 25 art. 26 i art. 103a, wskazał, że skarżona decyzja jest zasadna i wniósł jak na wstępie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona D. Z. (urodzona w dniu (...)) w dniu 1 lipca 2009 r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę, które to świadczenie zostało jej przyznane decyzją z dnia 21 lipca 2009 r. na podstawie art. 29 w zw. z art. 46 ustawy o emeryturach i rentach. Organ rentowy ustalił, że odwołująca posiada łączny okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 32 lat i 11 miesięcy oraz wskazał, że wysokość przysługującego jej świadczenia wynosi 1.474,36 złote (wniosek o emeryturę wraz z załącznikami k. 1-13, decyzja ZUS z 21.07.2009 r. k. 35 a.r. – tom II).

D. Z. po wydaniu powyższej decyzji kontynuowała zatrudnienie w Wojskowej Akademii (...) w W.. W związku z tym przedkładała organowi rentowemu zaświadczenia o zatrudnieniu, w związku z czym organ rentowy przeliczał wymiar przysługującego jej świadczenia emerytalnego w oparciu o zwiększający się staż pracy (zaświadczenia o zatrudnieniu k. 43, 49, 54, 60, 70, 76, 88, 94, 108, 114 decyzje ZUS o przeliczeniu k. 45, 52, 56, 62, 72, 78, 90, 110, 116 a.r. – tom II).

Decyzją z dnia 13 października 2011 r. znak: 25/E/(...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zawiesił D. Z. prawo do emerytury od 1 października 2011 r. (decyzja ZUS z 13.10.2011 r. k. 120/121 a.r. – tom II).

Od decyzji tej D. Z. wniosła odwołanie. Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2012 r., sygn. akt VII U 1557/11 Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie. Wobec powyższego ubezpieczona złożyła apelację. Wyrokiem z dnia 3

grudnia 2012 r. sygn. akt III AUa 1016/12 Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił wskazany wyżej wyrok

i poprzedzając go decyzją organu rentowego w ten sposób, że przyznał D. Z. prawo do wypłaty emerytury od 1 października 2011 r., powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. akt K 2/12 (odwołanie od decyzji k. 123 a.r., wyrok SA z 03.12.2012 r. k. 145 a.r. - tom II).

Wykonując powyższy wyrok organ rentowy decyzją z dnia 18 stycznia 2013 r. przyznał odwołującej wypłatę emerytury, ustalając jej łączny okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 35 lat oraz wskazując, że po waloryzacji wysokość świadczenia wynosi 1.725,92 złotych (decyzja ZUS z 18.01.2013 r.

k. 143-144 a.r. - tom II).

Odwołująca dwukrotnie zwracała się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o wypłatę odsetek od zaległego świadczenia, jednocześnie przedkładała zaświadczenia o pozostawaniu w zatrudnieniu. W odpowiedzi organ rentowy wydawał decyzje o przeliczeniu wymiaru świadczenia przysługującego odwołującej w oparciu o zmieniony staż pracy (wnioski odwołującej

z 15.11.2012 r. k. 156 i z 06.03.2013 r. k. 190, decyzje ZUS o przeliczeniu k. 170 i 192 a.r. – tom II).

W dniu 17 grudnia 2012 r. ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie jej emerytury. W treści wniosku odwołująca wskazała, że pobiera emeryturę oraz że nadal pozostaje w stosunku pracy. Ponadto odwołująca w punkcie 6 wniosku, w rubryce ze stwierdzeniem „Wnoszę o obliczenie wysokości emerytury w myśl nowych zasad”, zaznaczyła opcję „TAK”.

Decyzją z dnia 11 czerwca 2013 r., znak (...), po rozpatrzeniu wniosku odwołującej, organ rentowy na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał jej emeryturę od 1 grudnia 2012 r., t.j. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Jednocześnie powyższą decyzją organ rentowy poinformował, że wypłata emerytury podlega zawieszeniu, gdyż odwołująca kontynuuje zatrudnienie oraz, że w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć w oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury (wniosek D. Z. z 17.12.2012 r. k. 1-5, decyzja ZUS z 11.06.2013 r. 21-23 a.r. - tom III).

Od powyższej decyzji D. Z. odwołała się do tutejszego Sądu Okręgowego, inicjując tym samym postępowanie, któremu nadano sygnaturę akt VII U 1937/13. Wyrokiem z dnia 22 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że podjął wypłatę zawieszony emerytury. Od powyższego wyroku apelację wniósł organ rentowy. Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2015 r. sygn. akt III AUa 392/14 Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i poprzedzając go decyzją organu rentowego z dnia 11 czerwca 2013 r. oraz przekazał sprawę organowi rentowemu do ponownego rozpoznania. W ocenie Sądu Apelacyjnego decyzja organu rentowego z dnia

11 czerwca 2013 r. została wydana bez podstawy prawnej, gdyż organ ten nie wskazał konkretnego artykułu ustawy emerytalnej, na podstawie którego emerytura została przyznana (odwołanie od decyzji ZUS z 11.06.2013 r. k. 2, wyrok SO z 22.11.2013 r. k. 21-28, apelacja ZUS k. 31-33, wyrok SA

z 10.04.2015 r. k. 53-65 – akta sprawy VII U 1937/13).

Wykonując wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 kwietnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. ponownie rozpoznał wniosek D. Z. z 17 grudnia 2012 r. o przyznanie emerytury i dniu 7 sierpnia 2015 r. wydał skarżoną decyzję znak (...), mocą której przyznał jej emeryturę od dnia 1 grudnia 2012 r. Jednocześnie powyższą decyzją organ rentowy poinformował, że wypłata emerytury podlega zawieszeniu, gdyż odwołująca kontynuuje zatrudnienie oraz, że w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć w oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury (skarżona decyzja ZUS z 07.08.2015 r.

k. 49 a.r. - tom III).

Od powyższej decyzji D. Z. złożyła odwołanie inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie k. 2 a.s.)

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny przede wszystkim na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy. W skład dokumentów wchodziły akta sprawy prowadzonej przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie pod sygn. VII U 1937/13, jak również akta organu rentowego, zawierające szczegółową dokumentację w zakresie wniosków odwołującej oraz zainicjowanych nimi postępowań przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych. Dowody te nie były kwestionowane przez strony, toteż Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie D. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 7 sierpnia 2015 r. znak: ENP/25/(...) było niezasadne i podlegało oddaleniu.

Stan faktyczny niniejszej sprawy był co do zasady bezsporny – obie strony w sposób zbliżony przedstawiały zarówno okoliczności związane z nabyciem przez odwołującą prawa do emerytury, przyznaniem jej prawa do tego świadczenia, jak również późniejsze postępowania zainicjowane wnioskami odwołującej oraz postępowania odwoławcze. Różnice dotyczyły interpretacji wniosku D. Z. z 17 grudnia 2012 roku, wokół którego też koncentrowała się istota sporu w niniejszej sprawie. Istota sporu w niniejszej sprawie koncentrowała się właśnie wokół powyższej okoliczności. Zgodnie ze stanowiskiem odwołującej intencją towarzyszącą jej przy złożeniu wniosku z dnia 17 grudnia 2012 r. było żądanie przeliczenia emerytury przyznanej jej na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 lipca 2009 r. Odwołująca twierdziła również, że takie zobowiązanie organu rentowego wynika z wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 10 kwietnia 2015 roku, a skarżona decyzja temu zobowiązaniu zadość nie czyni. Natomiast organ rentowy kwestionował powyższe stanowisko wskazując, że zgodnie z treścią wniosku odwołującej nie sposób było potraktować go inaczej niż jako wniosek

o przyznanie emerytury na podstawie art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy zaznacza, że obowiązująca od 1 stycznia 1999 r. ustawa o emeryturach i rentach z FUS przewiduje dwa sposoby obliczania wysokości emerytur, uzależniając ten sposób od daty urodzenia ubezpieczonego. Dla osób urodzonych przed 1 stycznia 1949 r. prawo do emerytury przysługuje po osiągnięciu wieku emerytalnego i wykazaniu się odpowiednim stażem ubezpieczeniowym (tzw. stary system emerytalny). Emerytura obliczana jest według systemu zdefiniowanego świadczenia, który to sposób określony jest przepisami art. 51 – 56 ustawy. W myśl art. 53 ust. 1 ustawy emerytura składa się z „części socjalnej” wynoszącej 24% kwoty bazowej oraz „części stażowej”, której wysokość jest uzależniona od osiągniętych okresów składkowych i nieskładkowych oraz od wysokości opłaconych składek na ubezpieczenie społeczne w wybranych latach. Części te składają się na podstawę wymiaru świadczenia.

Z kolei osoby urodzone po 31 grudnia 1948 r. nabywają prawo do emerytury na zasadzie tzw. nowego systemu emerytalnego, tj. w chwili osiągnięcia wieku emerytalnego. Jej wysokość jest obliczana na nowych zasadach wynikających z przepisów art. 25 – 26 ustawy, a więc zgodnie z systemem zdefiniowanej składki, a podstawę jej obliczenia stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego. Ostatecznie emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z zastrzeżeniem art. 183 ustawy, który ma zastosowanie do wniosków

o emeryturę zgłaszanych w latach 2009 r. – 2013 r. z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50.

Ustawodawca przewidział w art. 46 – 50 ustawy wyjątek od takiego sposobu obliczenia emerytury dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r. z tym zastrzeżeniem, że dotyczą one ubezpieczonych urodzonych w przedziale po dniu 31 grudnia 1948 r. i przed dniem 1 stycznia 1969 r.

Jak Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego w sprawie, po rozpoznaniu wniosku D. Z. z dnia 1 lipca 2009 r. odwołującej przyznano prawo do wcześniejszej emerytury od 1 lipca 2009 r. właśnie na podstawie art. 29 ust. 1 w związku z art. 46 ustawy emerytalnej obliczając wysokość świadczenia według zasad określonych w art. 53 ust. 1 ustawy. D. Z. jako osoba urodzona w dniu (...) osiągnęła powszechny wiek emerytalny w dniu 7 lipca 2009 roku, a więc około tygodnia po złożeniu wniosku o przyznanie prawa do emerytury, w związku z czym przyznanie jej prawa do tego świadczenia na wskazanych wyżej podstawach prawnych było zasadne, tym bardziej, że spełniała wszystkie przesłanki określone w art. 29 ust. 1 ustawy – po osiągnięciu wieku 55 lat i przed dniem 31 grudnia 2008 r. legitymowała się 30-letnim okresem składkowym i nieskładkowym.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że zakwalifikowanie przez organ rentowy wniosku odwołującej z dnia 17 grudnia 2012 r. jako wniosku o przyznanie emerytury na nowych zasadach było prawidłowe. Odwołująca miała bowiem przyznaną emeryturę na podstawie art. 29 ust. 1 w zw. 46 ustawy emerytalnej, wobec czego przedkładając nowy wniosek należało przyjąć, że jest zainteresowana świadczeniem emerytalnym na nowych zasadach, tym bardziej, że zgodnie z powszechnym w orzecznictwie poglądem bazującym na interpretacji art. 21 ust. 2 ustawy emerytalnej dopuszczalne jest przechodzenie na emeryturę kilka razy (por. uchwałę SN z 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13, wyrok SN z 10 lipca 2013 r., II Uk 424/12).

Sąd nie dał wiary oświadczeniom odwołującej, jakoby intencją przyświecającą jej przy składaniu powyższego wniosku była chęć przeliczenia przysługującej jej emerytury. W tym kontekście podkreślenia wymaga, że od momentu przyznania jej prawa do świadczenia emerytalnego w lipcu 2009 r. odwołująca wielokrotnie składała do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wnioski o przeliczenie emerytury poprzez przedkładanie zaświadczeń o kontynuowaniu zatrudnienia. Z kolei organ ten za każdym razem wydawał decyzje, na mocy których uwzględniał odwołującej dodatkowy okres składkowy i w oparciu o tak ustalony całkowity wymiar stażu pracy na dzień złożenia danego wniosku dokonywał przeliczenia przysługującego odwołującej świadczenia emerytalnego. Odwołująca miała więc świadomość co do tego w jaki sposób powinna ubiegać się o uwzględnienie dodatkowego okresu pracy oraz o przeliczenie emerytury. Z kolei wniosek z dnia 17 grudnia 2012 r. został złożony na urzędowym formularzu obowiązującym przy ubieganiu się o emeryturę, a z jego treści wyraźnie wynika, że odwołująca zakreśliła pozycję „TAK” w punkcie 6 formularza, co należało traktować jako wyraz woli w zakresie wniesienia o obliczenia wysokości emerytury na nowych zasadach.

Rację miał również organ rentowy w zakresie, w jakim uznał, że przedmiotowy wniosek nie mógł zostać zakwalifikowany jako wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 108 ustawy emerytalnej. Zgodnie z treścią tego przepisu, jeżeli po dniu, od którego przyznano emeryturę określoną w art. 24 lub 24a emeryt podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, wysokość świadczenia ulega ponownemu ustaleniu w sposób określony w ust. 2 tego przepisu. W sytuacji odwołującej, której prawo do świadczenia emerytalnego zostało przyznane na podstawie art. 29 ust. 1

w zw. z art. 46 ustawy, nie istniała możliwość zastosowania cytowanego wyżej przepisu, gdyż zgodnie z jego treścią odnosi się on jedynie do osób, którym przyznano prawo do emerytury na nowych zasadach.

Sąd nie podzielił również podniesionego przez odwołującą argumentu zgodnie z którym organ rentowy wydając skarżoną decyzję nie wykonał wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 10 kwietnia 2015 r. W pierwszej kolejności należy wskazać, że zgodnie z sentencją ww. wyroku Sąd Apelacyjny w Warszawie uchylił wyrok tutejszego Sądu Okręgowego z dnia 22 listopada 2013 r. zapadłego w sprawie zainicjowanej odwołaniem D. Z. od decyzji organu rentowego z dnia 11 czerwca 2013 roku, jak również właśnie tę decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Jako podstawę wydania powyższego wyroku Sąd Apelacyjny wskazał okoliczność, zgodnie z którą organ rentowy nie wskazał podstawy prawnej ówczesnie skarżonej decyzji z dnia 11 czerwca

2013 roku; jak jednocześnie wynika z uzasadnienia do wyroku, poza rozważaniami tego Sądu pozostawały kwestie merytoryczne w zakresie zasadności wniosku odwołującej z dnia 17 grudnia 2012 r. (który zainicjował postępowanie ZUS zakończone decyzją z 11 czerwca 2013 r.), zasadności przyznania odwołującej świadczenia emerytalnego na podstawie art. 24 ustawy emerytalnej czy też zawieszenia wypłaty nowo przyznanego świadczenia. Odwołująca zdaje się nie zauważać, że uzasadnienie tego orzeczenia nie zawiera żadnych zobowiązań, wytycznych czy choćby wskazówek co do rozstrzygnięcia jakie organ rentowy powinien podjąć w związku z rozpoznaniem wniosku odwołującej z dnia 17 grudnia 2012 r. Jedyną czynnością, do której organ rentowy był zobowiązany na mocy ww. wyroku, było ponowne rozpoznanie wniosku odwołującej, i tą też czynność organ rentowy wykonał, wydając w efekcie decyzję skarżoną na gruncie niniejszego postępowania. W tych też okolicznościach nie sposób uznać, że decyzja organu rentowego nie stanowiła wykonania orzeczenia Sądu Apelacyjnego, bowiem organ rentowy wykonał orzeczenie zgodnie z jego treścią – przekazano mu sprawę do ponownego rozpoznania, a organ rentowy sprawę ponownie rozpoznał.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, przepisy prawa oraz rozważania Sąd uznał odwołanie D. Z. za niezasadne i orzekł o jego oddaleniu

na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: (...)

K.S.